

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
DANCE UPON THE AIR

Copyright © 2001 by Nora Roberts

First published by Berkeley Books 2001

Translation rights arranged by Writer's House LLC, New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03359-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Ostrvo čuda

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

*Posvećeno porodicama Broud, Brat, Braun i Bejb.
Za radost i prijateljstvo.*

Slatko je plesati uz violine,
Ćuteći ljubav jaku,
Dok lauta svira, dok zvoni lira,
Plesati uz muziku laku,
Al' slatko plesati nije,
S dve noge što vise u vazduhu.

Oskar Vajld

Uvod

Sejlem Vilidž, Masačusets

22. jun 1692.

U mračnim, zelenim senama duboke šume sastale su se u potaji sat pre svitanja. Ubrzo će svanuti dan letnjeg solsticija, dan sa najdužom obdanicom i najkraćom noći.

Neće biti slavlja, ni obreda blagosiljanja svetlosti i toplote na ovaj sveti dan. Ovaj letnji solsticij dolazi u vreme neukosti i smrti.

Njih tri sretoše se u strahu.

„Imamo li sve što nam je potrebno?“ Jedna od njih, znana kao Vazduh, navukla je kapuljaču preko glave da joj se nijedan uvojak plave kose ne bi video na svetlu umirućeg dana.

„Biće dovoljno ovo što imamo.“ Zemlja je spustila svoj paket na tlo. Onaj deo nje, koji bi rado zaplakao i razbesneo se zbog učinjenog i onog što će tek doći, potisnula je duboko u sebe. Kad se sagnula, gusta, smeđa kosa rasula joj se po licu.

„Zar ne postoji drugi način?“ Vazduh je spustila ruku na rame veštice Zemlje i potom su obe pogledale u treću.

Stajala je uspravno. U njenim očima bilo je tuge, ali i čvrstog uverenja. Ona, koja se zvaše Vatra, prkosno je zbacila kapuljaču i slap crvene talasaste kose rasu joj se preko ramena.

„Zbog našeg načina života, nemamo izbora. Progoniće nas poput razbojnika i lopova, onda će nas ubiti kao onu jadnicu.“

„Bridžet Bišop nije bila veštica“, ogorčeno je rekla Zemlja i ispravila se.

„Nije. Tako je izjavila pred sudijama. Zaklela se Bogom, a ipak su je obesili. Ubiše je zbog laži šačice devojčica i baljezganja fanatika koji osećaju miris sumpora i u najblažem povetarcu.“

„Ali pokrenute su mnoge peticije.“ Veštica Vazduh spojila je dlanove kao žena koja se sprema na molitvu. Ili preklinjanje. „Ne podržavaju svi taj okrutni sud i jezivo smaknuće.“

„Premalo ih je“, promrmljala je Zemlja. „I prekasno su progovorili.“

„Ovo se neće završiti jednom smrću. Vidim to.“ Vatra je zažmurila i ponovo videla viziju nadolazećih strahota. „Naša zaštita neće nas spasti progona. Pronaći će nas i uništiti.“

„Nismo ništa loše učinile.“ Vazduh je spustila ruke niz telo. „Nikom nismo naudile.“

„A kome je naudila Bridžet Bišop?“, usprotivila se Vatra. „Šta su građanima Sejlema skrivili ostali koji čekaju na suđenje? Sara Ozborn umrla je u bostonskoj tamnici. Zbog kog zločina?“

Krv joj je uzavrela i obuzeo ju je gnev, ali ona je neumoljivo potisnula ta osećanja. Čak ni sad nije dozvolila da je obuzmu ljutnja i mržnja.

„Ti puritanci su žedni krvi“, nastavila je ona. „Ti *pioniri*, kako se nazivaju. A zapravo su neuki fanatici, eto šta su. I doneće još mnogo smrti pre nego što se prizovu pameti.“

„Kad bismo samo mogle da pomognemo.“

„Ne možemo ih zaustaviti, sestro.“

„Ne možemo.“ Vatra je klimnula glavom ka Zemlji. „Možemo samo da preživimo. Zato odlazimo odavde. Ostavićemo dom koji smo ovde stvorile i život koji smo ovde vodile. Stvorićemo novi.“

Vatra je prišla veštici Vazduh i nežno joj obuhvatila lice dlanovima. „Ne tuguj za onim što ne može biti i raduj se onom što dolazi. Mi smo Trojka i nećemo dozvoliti da nas ovo mesto pokori.“

„Bićemo usamljene.“

„Bićemo zajedno.“

I sa prvim zracima nadolazećeg dana, tri veštice su oblikovale krug. Vatra je buknila iz zemlje i vetar je podigao plamen ka nebu. Njih tri su zakoračile unutar kruga i uhvatile se za ruke.

Ostrvo čuda

Vazduh je podigla lice ka nebu. „Dok svetom vlada tama, mi nudimo svetlost. Sledimo put istine i pravde. Naša srca su iskrena, istina neka bude krug jedan.“

Zemlja je prkosno podigla glavu. „Ovo je naš poslednji sat na ovom tlu. Neće nas pronaći u sadašnjosti, prošlosti ni budućnosti. Snaga neka vlada, a ne jad. Snaga neka bude krug dva.“

„Ponudismo veštine svoje ne želeći zlo, ali oni poželeše našu krv. Stvorićemo utočište novo daleko odavde.“ Vatra je visoko podigla njihove spojene ruke. „Daleko od smrti, daleko od straha. Moć neka se sjedini, moć neka bude krug tri.“

Vetar se pojačao, zemlja se zatresla, magična vatra je presekla tamu. Tri glasa se ujediniše i složno izgovoriše.

„Oslobodi ovu zemlju mržnje. Oslobodi je prezira i straha. Stvori kamenje, drveće i reku. Oduzmi nas u zemlju daleku. Nek nas nose zraci ove zore, nek kosmos dozove meteore, nek nas ponesu iz strašne zemlje ove, preko sedam mora i sedam gora, što dalje od čemera. Nosimo ostrvo ovo, njima nek ostane njihovo. Nek bude kako rekosmo.“

U šumi je snažno zatutnjalo, podigao se orkanski vetar, vazduh se uskovitlao i vatra se rasplamsala. Dok su oni koji su progonili ono što nisu mogli razumeti mirno spavali u svojim pravedničkim posteljama, celo ostrvo se uzdiglo u nebo i poletelo ka moru. Sigurne i spokojne na mirnim talasima te najkraće noći, udahnule su novi život.

Jedan

Ostrvo Tri sestre
Jun 2001.

Uporno je zurila u daljinu sve dok joj nejasna, neravna izbočina na zelenom kopnu nije razotkrila svoju tajnu. Bio je to svetionik, naravno. Kakva bi to obala ostrva u Novoj Engleskoj bila bez svog čvrstog kamenog tornja? Čist i blistav u svojoj belini, ovaj se izdizao iznad oštre, strme litice.

U blizini tog svetionika nalazila se velika kamena kuća koja je na jakom letnjem suncu delovala sivkasto, mada je bila bela. Imala je kose, tamne krovove, isturene zabate i prostranu, ograđenu balustradu koja se izdizala iznad gornjeg sprata.

I ranije je videla slike Svetla Sestara i na njima kuću koja je stajala uz bok svetionika. Ali, zbog jedne koju je videla u suvenirnici na kopnu, ukrcala se baš na ovaj trajekt.

U poslednjih šest meseci sledila je samo svoje nagone i instinkte, i to se dogodilo dva meseca pošto je ostvarila svoj do tančina razrađen plan.

Svaki trenutak u ta prva dva meseca bio je ispunjen strahom. Onda je taj strah postepeno prešao u nemir, u neki drugi oblik strepnje da će ponovo izgubiti ono što je tek pronašla.

Umrla je da bi mogla ponovo da živi.

Ali sad je već bila mornara od bežanja, skrivanja i lutanja po pretrpanim gradovima. Želela je dom. Nije li to ono za čim je oduvek žudela? Dom, koreni, porodica, prijatelji. Poznato okruženje koje ljudima nikad ne sudi prestrogo.

Možda će deo toga pronaći ovde, na ovom parčetu kopna okruženog morem. Sigurno nije mogla izabrati lepše mesto, toliko daleko od Los Anđelesa a opet u istoj državi.

Čak i ako ne bude pronašla posao na ostrvu, svejedno će se zadržati nekoliko dana. Biće to neka vrsta odmora od bežanja, odlučila je Nel. Uživaće u stenovitim plažama i boravku na selu, planinariće i pešačiće kroz guste šume.

S vremenom je naučila da bude zahvalna na svakom trenutku postojanja. To nikad više neće zaboraviti. Ne sme.

Naslonjena na ogradu trajekta, uživala je u pogledu na drvene kuće ušuškane iza pristaništa, dok joj je vetar mrsio kosu, sada prirodno plavu i izbledelu od sunca. Dok je bila u bekstvu, nosila je dečački kratku frizuru nakon što je odsekla svoje duge, neposlušne uvojke i potom se ofarbala u tamnosmeđe. U poslednjih nekoliko meseci, stalno je menjala boju kose – čas je bila crnka, čas riđokosa, čas brineta. I sad je nosila kratku, ravnu frizuru.

Mislila je da je to bio jedan od dokaza da je napokon pronašla mir i pročistila se iznutra.

Evan je voleo njenu dugu, kovrdžavu kosu, posebno dok ju je za nju vukao preko stepeništa i hodnika, kao robinju u lancima. Ne, više nikada neće nositi dugu kosu.

Prisetivši se toga, telom su joj prostrujali hladni žmarci. Osvrnula se preko ramena i prešla pogledom preko ljudi i automobila. Usta su joj se osušila a grlo užarilo dok je među njima tražila visokog, mršavog, plavokosog muškarca svetlih, okrutnih očiju. Naravno, nije ga bilo. On je bio tri hiljade kilometara daleko. Ona je za njega bila mrtva. Nije li joj stotinu puta ponovio da je smrt jedini način da ga se oslobodi?

Helen Remington umrla je da bi Nel Čening mogla da živi.

Ljuta na samu sebe što se vratila u prošlost makar samo u mislima, Nel je duboko udahнула slani morski vazduh i polako izdahнула na usta, trudeći se da se umiri. Ubrzo je osetila kako je obuzima osećanje spokoja.

Osetivši kako joj se ramena opuštaju, usne su joj se spontano razvukle u smešak. Nastavila je da stoji uz ogradu, onako nežna i sitna, s kratkom kosom koja joj je plesala oko nežnog lica. Njene usne, prirodne

i meke, razvukle su se u širi osmeh i taj pokret je izazvao pojavu rupica u njenim obrazima. Lice joj je od zadovoljstva poprimilo ružičasti odsjaj.

Namerno se nije šminkala. Jednim delom još uvek se skrivala i osećala progunjeno, te je stoga činila sve kako bi prošla što neopaženije.

Nekad su je smatrali lepticom i ponašala se u skladu s tim. Oblačila se onako kako joj je rečeno: nosila je elegantnu, skupocenu, seksi odeću, koju je umesto nje birao muškarac tvrdeći da je voli iznad svega. Dodir čiste svile na koži bio joj je jednako poznat kao i onaj dok joj je ležerno stavljao dijamantsku ogrlicu oko vrata. Helen Remington osetila je sve draži života na visokoj nozi.

I tri godine je proživela u jezivoj patnji i strahu.

Nel je preko izbledelih farmerki nosila jednostavnu pamučnu majicu i stopala su joj se osećala udobno u jeftinim, belim patikama. Jedini nakit koji je imala na sebi bio je starinski medaljon koji je nekad pripadao njenoj majci.

Neke stvari ipak su previše dragocene da bismo ih ostavljali.

Kad je trajekt počeo da usporava ka pristaništu, vratila se u svoj automobil. Na Tri sestre stići će samo s malom torbom ličnih stvari, polovnim „bjuikom“ i dvesta osam dolara na računu.

Nije mogla biti srećnija.

Pošto je parkirala automobil nedaleko od pristaništa i nastavila pešice, razmišljala je o tome kako ništa nije moglo biti različitije od raskoši i sjaja Beverli Hilsa kao ovo skrovito ostrvce. I ništa joj ovog trenutka nije bilo draže srcu od ovog bajkovitog seoceta. Kućice i radnjice stajale u urednom nizu s fasadama izbledelim od soli i sunca. Uske i savršeno čiste kaldrmisane ulice ili su se zavojito uspinjale ka terasastim brežuljcima ili su se spuštale ka pristaništu.

Svi vrtovi bili su besprekorno negovani kao da je ovde korov zabranjen zakonom. Psi su lajali iza drvenih ograda, a deca su vozila jarko-crvene i plave bicikle.

U samom pristaništu bilo je veoma užurbano. Čamci, mreže i muškarci rumenih obraza u ribarskim čizmama. Čak i sa razdaljine mogla je osetiti vonj ribe i znoja.

Iz pristaništa se popela uz breg i osvrnula se. S mesta gde je stajala, videla je turističke brodove kako se ljuljuškaju u zalivu, potkovičastu

peščanu plažu s mnogo raznobojnih peškira i mnoštvo kupača kako plivaju u blago uzburkanom moru. Velika grupa turista s foto-aparatima upravo je ulazila u crveni vozilic na kom je stajao natpis OBILAZAK OSTRVA TRI SESTRE.

Pretpostavila je da ribarstvo i turizam održavaju celo ostrvo u životu. Ali takva je ekonomija. Od nečeg se mora živeti, a ovo ostrvo je odoljevalo moru, olujama i vremenu, preživljavajući i rastući nekim svojim ritmom, uprkos svemu. A za to je bila potrebna velika hrabrost, razmišljala je Nel.

Njoj je bilo potrebno dugo vremena da pronađe svoju.

Glavna ulica popreko je presećala brdo. Bila je puna restorana i prodavnica na kojima se verovatno zasnivalo poslovanje ostrva, razmišljala je. Jedan od tih restorana biće njena prva stanica. Mogla bi da pronađe posao kao konobarica ili kuvarica, bar dok traje letnja sezona. Bude li pronašla posao, potražiće i smeštaj.

Mogla bi zauvek ostati ovde.

Za nekoliko meseci ljudi će je upoznati. Mahnuće joj u prolazu ili će je pozdraviti imenom. Dozlogrdilo joj je da bude stranac bez ikog s kim bi mogla da poprića i kome je iskreno stalo do nje.

Zastala je pred jednim od hotela. Za razliku od ostalih građevina, ova je bila od kamena. Imala je tri sprata, isturene balkone s kitnjastim kovanim ogradama i šiljate krovove. I sve to zajedno delovalo joj je veoma romantično. Čak mu je i ime odgovaralo, zaključila je Nel. „Medžik in“.

Postojala je velika verovatnoća da bi ovde mogla pronaći posao. Mogla bi posluživati hranu u trpezariji ili raditi kao sobarica. Sad je bilo važno pronaći bilo kakav posao.

Ipak se nije mogla naterati da uđe unutra i suoći se sa stvarnošću. Bilo joj je potrebno još malo vremena za sebe pre nego što se prepusti praktičnim stvarima.

Lakomislena si, rekao bi joj Evan. Previše si lakomislena i površna, Helen. Sreća tvoja što imaš mene da se brinem o tebi.

Budući da su njegove reči prejako i prejasno zazvonile u njenim ušima i tako poljuljale njeno jedva obnovljeno samopouzdanje, namerno se okrenula i zaputila se u suprotnom smeru. Pronaći će posao drugom prilikom, kad bude spremnija. Sad će malo glumiti turistkinju

i istraživati okolinu. Prvo će prošetati celom Glavnom ulicom, zatim će se vratiti do svog automobila i provozati se celim ostrvom. Neće se zaustaviti čak ni u turističkoj agenciji da kupi kartu.

Namestila je bolje svoj ranac i prešla na drugu stranu ulice. Prošla je pored mnogobrojnih izloga sa suvenirima, rukotvorinama i ukrasima. Uživala je u razgledanju svih tih lepih stvari poređanih po policama i zamišljala kako će jednog dana, kad se bude skrasila, urediti svoj dom po sopstvenom ukusu i napuniti ga šarenilom i veselim bojama.

Osmehnula se ugledavši prodavnicu sladoleda s okruglim, staklenim stolovima i belim metalnim stolicama. Za jednim od njih sedela je četvoročlana porodica i očigledno uživala u sladoledu od vanile posutim raznobojnim šećernim mrvicama. Iza prodajnog pulta stajao je naočit mladić s belom kapom i keceljom, a ispred njega devojka u tesnim, odsečenim farmerkama, koja je naglašeno koketirala s njim dok je birala ukuse sladoleda.

Nel je zabeležila ovaj prizor u mislima i nastavila dalje.

Posle samo desetak koraka, ponovo se zaustavila pred izlogom knjižare. Duboko je uzdahnula. Njen novi dom svakako će obilovati i knjigama, ali ne onim retkim prvim izdanjima koje niko ne čita, već stari-tetima, zbirka pripovedaka i džepnim romanima. U stvari, mogla bi odmah da kupi jedan takav. Jedan džepni roman neće dodatno opteretiti njen prtljag ako bude morala ponovo da se seli.

Podigla je pogled i pročitala natpis iznad izloga ispisan gotskim slovima. Kafe „Knjiga“. Savršen spoj. Ući će unutra, procunjati po knjižari, pronaći će neku zanimljivu knjigu i prelistati je uz kafu.

Tek što je zakoračila u knjižaru, udahnula je vazduh ispunjen mirisom cveća i začina. Ovde sve izgleda čarobno, pomislila je i oslušnula muziku orgulja i harfi koja je tiho svirala. Tamnoplave police bile su ispunjene knjigama svih boja i oblika. Odozgo su prodirali tanki zraci sunca i obasjavali prostoriju kao zvezdano nebo. Glavni pult bio je od masivne hrastovine i njegov ceo prednji deo bio je raskošno izrezbaren krilatim vilama i polumesecima.

Za njim je na visokoj stolici sedela tamnokosa žena i listala neku knjigu. Podigla je pogled i prstom namestila naočare uokvirene srebrnim ramom.

„Dobro jutro. Mogu li vam pomoći?“

„Samo ću malo pogledati, ako je to u redu.“

„Samo izvolite. Javite mi ako vam je potrebna pomoć.“

Pošto se žena vratila čitanju, Nel je krenula u obilazak. S druge strane prostorije dve masivne stolice stajale su okrenute ka kamenom kaminu. Na stočiću između njih stajala je lampa u obliku žene s visoko podignutim rukama. Po ostalim policama bile su poređane razne drangulije, statue od obojenog kamena, kristalna jaja i zmajevi. Prošla je između redova polica s jedne strane i nizom sveća s druge.

U pozadini je ugledala stepenice koje su vodile na gornji sprat. Popela se i tamo pronašla ljupki kafić s još knjiga i drangulija.

Pet-šest stolova od sjajnog drveta bilo je postavljeno uz prednji prozor. Uzduž se protezala staklena vitrina s prilično bogatom ponudom peciva i sendviča, dok je u njenom uglu stajao kazan sa čorbom. Cene jesu bile visoke, ali ne preterano. Nel je pomislila da bi joj uz kafu prijaio i tanjir tople čorbe.

Prišla je i čula glasove koji su dopirali kroz otvorena vrata iza prodajnog pulta.

„Džejn, to je smešno i potpuno neodgovorno.“

„Nije. Ovo je Timova velika prilika i način da odemo s ovog prokletog ostrva. Prihvaćemo je.“

„Odlazak na Brodvej radi audicije za predstavu koju će neko možda prihvatiti, ne bih nazvala prilikom. Na kraju ćete oboje ostati bez posla. Nećeš moći...“

„Uzalud me odgovaraš, Mija. Odlazimo. Rekla sam ti da ću raditi do podneva, i ispunila sam dato obećanje.“

„To si mi saopštila pre samo dvadeset četiri sata.“

U njenom prijatnom, dubokom glasu osetilo se nestrpljenje. Ne mogavši da suzbije radoznalost, Nel je prišla bliže.

„Kako si zamislila da vodim kafić bez kuvarice?“

„Zašto uvek sve mora da se vrti oko tebe? Mogla si bar da mi poželiš sreću.“

„Džejn, poželeću ti čudo, jer će ti baš ono trebati. Čekaj, nemoj da odeš u ljutnji.“

Nel je začula korake i pomerila se u stranu, ali tako da može da čuje nastavak razgovora.

„Čuvaj se i budi srećna, Džejn. Neka ti je bog u pomoći.“

„Hoću.“ Čulo se glasno šmrcaje. „Oprosti, stvarno mi je žao što te ovako naglo ostavljam. Ali Tim mora ovo da uradi, a ja želim da budem uz njega. Zato... nedostajaceš mi, Mija. Pisaću ti.“

Nel se sagnula iza jedne od polica baš u trenutku kad je uplakana žena izletela iz stražnje prostorije i sjurila se stepenicama.

„Pa, izgleda da mi se posrećilo.“

Nel je izvirila iza police i ostala nema pred prizorom koji je ugledala. Žena koja je stajala na dovratku izgledala je kao snoviđenje. Nel nije mogla da pronađe bolju reč za nju. Imala je bujnu kosu boje jesenjeg lišća koja joj se poput zlatnoriđeg slapa prelivala preko ramena. Na sebi je imala plavu haljinu bez rukava i srebrne narukvice koje su svetlucale oko njenih zglobova. Na njenom savršenom licu visokih jagodica i punih, crveno našminkanih usana, ipak su dominirale krupne sivkastoplave oči, koje su se sada caklile od besa. Koža joj je bila poput... Nel je čula za poređenje kože sa alabasterom, ali sad je to prvi put videla uživo.

Bila je visoka, vitka i prosto savršena.

Nel je pogledala ka stolovima da vidi je li iko od mušterija toliko zapanjen prizorom kao ona, ali činilo joj se da niko od njih nije obraćao pažnju. Pomerila se bliže i onaj par sivkastih očiju pogledao je u nju.

„Dobar dan. Mogu li vam ikako pomoći?“

„Ovaj... ja... Molila bih jedan kapučino i činiju čorbe.“

Žena ju je presekla pogledom. „Čorbu možete dobiti. Danas služimo brudet od jastoga. Međutim, rukovanje aparatom za kapučino je izvan mojih sposobnosti.“

Nel je pogledala u divan bakarno-mesingani aparat i osetila blagi nemir. „Ako nemate ništa protiv, mogla bih ga sama napraviti.“

„Vi umete da baratate ovom spravom?“

„Umem.“

Mija se načas zamislila i potom joj pokazala rukom da dođe iza pulta. Nel je dojurila do aparata za kafu i počela da priprema kapučino. „Kad sam već ovde, mogla bih i vama napraviti jedan.“

„Zašto da ne?“ Hrabri zečić, razmišljala je Mija dok je posmatrala Nel kako barata aparatom. „Šta vas je dovelo u moj kafe? Kampujete ovde?“

„Ma ne“, pocrvenela je Nel, shvativši da ju je Mija to upitala zbog njenog ranca. „Samo malo istražujem i usput tražim posao i smeštaj.“

„A, tako.“

„Izvinite, znam da će zvučati nepristojno... ali načula sam vaš razgovor. Ako sam dobro razumela, ostali ste bez kuvarice. Evo, ja umem da kuvam.“

Mija je gledala kako iz aparata šišti para i šoljica se puni penušavom tečnošću. „Stvarno?“

„Da, prilično sam vešta u kuhinji“, rekla joj je Nel i spustila šoljicu pred nju. „Pravila sam hranu za bankete, radila sam u pekari i kono-barisala. Znam da napravim hranu i da ja poslužim.“

„Koliko vam je godina?“

„Dvadeset osam.“

„Imate li policijski dosije?“

Nel se umalo glasno nasmejala ovome. „Nemam. Poštena sam, odgovorna i umem dobro da kuvam.“

Prestani da melješ, Nel. Nemoj više da brbljaš, rekla je samoj sebi, ali ipak nije uspela da se zaustavi. „Posao mi je potreban zato što želim da se nastanim na ovom ostrvu. Volela bih da radim baš ovde, zato što sam veliki ljubitelj knjiga i zato što mi se lokal dopao čim sam kročila u njega. Probudio je u meni lepo osećanje.“

Mija je zainteresovano nagnula glavu ka ramenu. „Kakvo osećanje?“

„Da ovde ima mogućnosti za mene.“

Pametan odgovor, pomislila je Mija. „Verujete li u mogućnosti?“

Nel se kratko zamislila. „Verujem. Nema mi druge.“

„Izvinite?“ Pultu je prišao jedan par. „Naručili bismo dve ledene kafe i dva eklera.“

„Sedite. Bićete odmah usluženi“, odgovorila im je Mija i zatim se okrenula ka Nel. „Dobili ste posao. Kecelja je tamo pozadi. Kasnije ćemo se dogovoriti o detaljima.“ Otpila je gutljaj svog kapučina. „Odličan je“, dodala je i krenula. „Oh, nisam vas upitala za ime. Kako se zovete?“

„Ja sam Nel. Nel Čening.“

„Dobro došla na Tri sestre, Nel Čening.“